

The English version of this Decision immediately follows.

ועדת הערר לענייני משמעת - המרכז הבינתחומי הרצליה

לפני: **ד"ר הלל סומר**
פרופ' אורית טיקוצינסקי
מר אור קרבקי

- יו"ר הוועדה
- חברת הוועדה
- חבר הוועדה

המערער: **סטודנט פלוני**
ע"י ב"כ, עו"ד איהאב ג'לג'ולי

נ ג ד

המשיב: **המרכז הבינתחומי הרצליה**
ע"י ב"כ, גב' אורלי שקד - הקובלת הראשית

ערעור על פסק דינו של הממונה על המשמעת עו"ד שלי מלכה
שניתן בתיק משמעת 31/2016 ביום 25 בספטמבר 2016.

תאריך הישיבה: 31.10.2016

פסק דין

מבוא

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של הממונה על המשמעת, במסגרתו הושת על המערער עונש של הרחקה בפועל למשך שנת לימודים אקדמית אחת; פסילת הקורס; ועונש הרחקה לצמיתות על תנאי, שלא יעבור עבירה שעניינה חוסר יושר אקדמי, רמייה או הונאה.
2. המערער הורשע, על יסוד הודאתו, במעשה הונאה בעבודת בית, לפי סעיף 4(2) לתקנון המשמעת של המרכז.
3. על פי העובדות המפורטות בקובלנה, בעת שהמערער היה תלמיד שנה ג' בקורס בחוג למשפטים ומנהל עסקים, היה עליו להגיש עבודה מסכמת יישומית, שמשקלה עומד על 32% מהציון הסופי בקורס. לאחר שנכשל בקורס, הלה פנה למרצה בבקשה להגיש עבודה מתוקנת שתאפשר לו לקבל ציון עובר בקורס, וזו נאותה לאפשר לו להגיש עבודה מתוקנת, כמו גם שני תרגילונים מתוקנים שהיה על הסטודנטים להגיש במהלך הקורס, וזאת נוכח נסיבות משפחתיות חריגות שאין זה המקום לפרטן. דא עקא, בבדיקה של העבודה המתוקנת נוכחה המרצה כי המערער העתיק חלקים נרחבים מעבודתו מעבודה אחרת שהוגשה באותו הקורס לפני מספר שנים.

הדיון בפני הממונה

4. הממונה על המשמעת קיים שני דיונים בעניינו של המערער – כאשר בדיון הראשון הלה הופיע ללא ייצוג, וזאת לאחר שנועץ בנציגי אגודות הסטודנטים ובחר מיוזמתו שלא להסתייע בהם – ואילו בדיון השני, ונוכח המלצתו של הממונה על המשמעת, הופיע כאשר הוא מיוצג בידי מר אופיר גרבר מטעם אגודת הסטודנטים.

5. לאחר שמיעת עדותה של המרצה והצגת הראיות בתיק, הודה המערער כי עשה שימוש בעבודה אקדמית אשר מצא ברשת האינטרנט אך עמד על כך שעבודתו היא פרי מאמץ וחשיבה אישיים, וכי עמל שעות רבות על ארגון וניסוח הטענות והמסקנות שבעבודה, הגם שהתבסס על העבודה שמצא. המערער חזר וטען לכל אורך הדיונים כי להבנתו ותפיסתו, הוא לא עשה דבר שאינו כשורה.
6. נוכח הודאתו של המערער כי עשה שימוש בעבודה אשר מצא ברשת האינטרנט, ולאחר שהממונה על המשמעת נוכח כי חלקים נרחבים מעבודתו הועתקו מהעבודה אשר מצא, הלה הורשע במיוחס לו – מעשה הונאה בעבודת בית.
7. באשר לשאלת העונש, ב"כ המשיב הביאה לידיעת הממונה על המשמעת כי המערער כבר נתן את הדין בעבר בפני רשויות המשמעת, לאחר שנמצא כי העתיק במבחן בקורס אקדמי. מנגד ציין נציג אגודת הסטודנטים את נסיבותיו המשפחתיות הייחודיות ואת העובדה כי עונש הרחקה בפועל יפגע בעתידו המקצועי של המערער שעתיד להתחיל את תקופת ההתמחות במשרד עו"ד בתום שנת הלימודים הקרובה.
8. לאחר ששקל דברים אלו, עמד הממונה על הערכים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירה, על הנסיבות הקשורות בביצועה, ועל מדיניות הענישה הנהוגה בגינה. הממונה התייחס לשורת הנסיבות לחומרה בעניינו, וביניהן: חוסר ההפנמה של חומרת המעשים בידי המערער; הרשעתו של המערער בעבירה קודמת שעניינה חוסר יושר אקדמי; והעובדה כי הגשת העבודה המתוקנת נעשתה מתוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של המערער על-ידי המרצה. לבסוף, הממונה בחן את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שנסיבותיהן דומות, והדגיש כי בעבירות מעין אלה נהוגה מדיניות ענישה מחמירה. על יסוד שיקולים אלו הממונה גזר את עונשו של המערער כאמור בפסקה 1 לעיל.

נימוקי הערעור ותשובת המשיב

9. במסגרת הדיון בפנינו טען ב"כ המערער כי הממונה הטיל עליו עונש החורג מעבר לעונש הראוי בנסיבות העניין, ועל כן ביקש הפחתה משמעותית בעונשו – בדגש על ביטול עונש ההרחקה בפועל.
10. לשיטתו, הממונה שגה בקביעת העונש ההולם בעניינו של המערער, וזאת משום שלא נתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות החריגות. כן נטען כי העובדה שהמערער לא היה מיוצג בדיון הראשון פגעה בהגנתו ומנעה בעדו להעלות טענות שהיו יכולות לסייע בידו, וכי היעדר הייצוג הוא שהביא, בין היתר, להחמרת עונשו. עוד נטען כי לא ניתן משקל מספק להשלכותיו של העונש על עתידו המקצועי של המערער – בדגש על דחיית מועד תחילת התמחותו במשרד עו"ד שאליו התקבל. המערער עצמו ביקש שלא להוסיף דבר לאחר טיעוניו של בא כוחו.
11. ב"כ המשיב, מנגד, טענה כי יש לדחות את הערעור. לעמדתה, העונש שהוטל מגלם התחשבות מופלגת בנסיבותיו האישיות של המערער, ורק בשל נסיבות אלו הוטל עליו עונש פחות מזה שיש להטיל במקרים כגון דא. עוד טענה כי היה מקום להחמיר עם המערער אף יותר נוכח העובדה כי נתן את הדין בעבר בפני רשויות המשמעת, בגין העתקה במבחן – עבירה המבטאת, בדומה לעבירה הנוכחית, חוסר יושר אקדמי.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון בגזר דינו של הממונה ובנימוקי הערעור, ולאחר שמיעת הצדדים בפנינו, פסקנו ביום 6.11.2016 לדחות את הערעור בלא נימוקים, וזאת נוכח תחילת שנת הלימודים באותו המועד והרצון להקנות למערער ודאות לגבי מצבו בשנת לימודים זאת. בפסק דינו נאמר כי נימוקינו יינתנו בנפרד, ולהלן הנימוקים.

13. הלכה ידועה היא שוועדת הערר אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הממונה על המשמעת, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג במידה רבה מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (ראו ערעור **בתיק משמעת 6/2015** מיום 6.12.2015; ערעור **בתיק משמעת 10/2015** מיום 24.9.2015; ע"פ 7659/15 **רוני זירר הרוש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 20.4.2016]). ככלל, על ועדת הערר לגלות איפוק בהתערבות בהחלטות הממונה. כך נובע בעיקר מלשונו של סעיף 1 לתקנון המשמעת של המרכז, הקובע כי הממונה הוא שהופקד על "נושאי המשמעת" ולו נתונה הסמכות הקהילתית לקביעת מדיניות המשמעת במרכז הבינתחומי ואכיפתה. כממונה על "נושאי המשמעת" נחשף הממונה באופן בלתי אמצעי לעובדותיו של כל מקרה – ולעניין זה נתונה לו הסמכות לחקור את הנלווים והעדים בדיון שלפניו; למגמות ותלונות בתחום המשמעת במרכז הבינתחומי; ולבקשות לאכיפת משמעת, ומתפקידו לבצר ולאכוף דפוסי משמעת בהתאם למדיניות המשמעת של המרכז הבינתחומי כפי שהוא רואה לנכון להפעילה במסגרת תפקידו. כך, אם מטרתו של המרכז הבינתחומי כקהילה אקדמית, חברתית ואנושית לקדם ערכי התנהגות ומשמעת מסוימים – הרי שמתפקידו של הממונה לאכוף זאת, ואל לנו לקעקע מעמדו זה של הממונה בהמירו את שקול דעתו בשיקול דעתנו. כך עולה מהגיונם של דברים וכך עולה מהעובדה כי ועדת הערר אינה ממונה-על על המשמעת.

14. יחד עם זאת, ברי כי בתפקידו המעין-שיפוטי של הממונה על המשמעת כמכריע בזכויותיהם של סטודנטים עליו להבטיח הליך הוגן תוך העדר משוא פנים; אי-שרירות; הקפדה עם כללי הצדק הטבעי; ופעילות בסמכות ובסבירות, והיבטים אלו יבוקרו ביתר שאת על-ידי ועדת הערר. בנוסף, בשל הרכבה הרחב יותר של ועדת הערר והתייחסותה אך לעונשי ההרחקה בפועל אשר הינם קשים במיוחד, הוועדה תהא פתוחה לדיון עד כמה ניתן להתחשב בנסיבותיו האישיות של הסטודנט המערער תוך איזון עדין עם יעדיו ודמותו של המרכז הבינתחומי, מטרתו של ההליך המשמעתי במרכז הבינתחומי ומעמדו הקהילתי של הממונה על המשמעת כגורם הישיר האמון על ענייני המשמעת.

15. ומן הכלל אל הפרט, אנו סבורים כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות בהחלטתו של הממונה על המשמעת, כפי שיובהר להלן.

16. ועדת הערר עמדה לא אחת על כך שמדיניות הענישה בעבירות שעניין חוסר יושר אקדמי צריכה להיות מחמירה, ולבטא הן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים ליושרה האקדמית של המוסד; הן את חוסר השוויון הנגרם מהשגת יתרון לא הוגן על פני שאר הסטודנטים; והן את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים.

17. במקרה שלפנינו, דומה כי אין צורך להכביר במילים על חומרת מעשיו של המערער, אשר ניסה לקבל זכויות אקדמיות באמצעות הגשת עבודה המועתקת ברובה תוך הצגת מצג שווא כאילו המדובר בעבודה פרי עטו. נזכיר, כי זאת עשה לאחר שקיבל מהמרצה הזדמנות, הרבה לפני משורת הדין, לתקן את עבודתו במטרה לקבל ציון עובר בקורס – וזאת מתוך התחשבות בנסיבותיו האישיות הקשות. לכך מצטרפת מסקנתו של

הממונה כי המערער לא הפנים חומרת מעשיו, וכן התמונה המצטיירת מעיון בפרוטוקולים של הדיונים שהתקיימו בפני הממונה – ממנה עולה כי המערער עומד על כך שאין פסול במעשיו – ואף הרהיב עוז להפנות אצבע מאשימה למרצה על כך שלא גילתה את ההעסקה כבר בפעם הראשונה שהגיש את העבודה.

18. ראוי לחזור ולהדגיש כי המערער נתן את הדין בעבר על עבירה שעניינה חוסר יושר אקדמי, ובגינה הורחק מהלימודים למשך סמסטר אחד. סטודנט שהורשע בביצוע עבירת משמעת, ובעיקר משמדובר בעבירה מאותו סוג, ונדון בגינה לעונש הרחקה בפועל, ראוי לו שיחשוב פעמיים שלוש ואף יותר טרם שיחליט לבצע, לאחר תכנון, ותוך תחכום ועורמה, עבירות דומות.

19. בנדון דידן לא טען המערער כי עונשו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בסוג העבירות בהן הורשע. עם זאת, לשיטתו של המערער, הממונה לא נתן משקל ראוי לשיקולים הפועלים לטובתו, טרם שגזר את דינו, ולפיכך עונשו חמור יתר על המידה. אין בידינו לקבל את טענותיו של המערער בהקשר זה.

20. אנו סבורים כי הממונה נתן משקל הולם לשיקולים העומדים לזכותו של המערער ובהם: נסיבותיו המשפחתיות הייחודיות; העובדה כי הלה התקבל להתמחות במשרד עו"ד בסוף שנת הלימודים הנוכחית; ומצבו האישי בעת תקופת ביצוע העבירה. שיקולים אלו הביאו להעמדת עונשו של המערער על הרף התחתון של מתחם הענישה המקובל, ואף למטה מזה – ודי בכך כדי לדחות את טענותיו כי הממונה לא התחשב די בנסיבותיו המקלות (ראו למשל **תיק משמעת 16/2016** וכן **תיק משמעת 23/2016**).

21. לא מצאנו אף ביתר השגותיו של המערער טעם להקלה בעונשו. אמנם, זכותו של אדם להיות מיוצג על-ידי נציג לפי בחירתו "היא זכות יסוד, המגשימה את החירות המוקנית לו למנות לעצמו שלוח כרצונו" (בג"צ 1437/02 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים**, פ"ד נח(2) 746, 761 (2004)), והגבלתה נתפסת כפגיעה "באוטונומיה של הרצון הפרטי" המעוגנת כיום "בהגנה החוקתית על כבוד האדם" (בג"צ 4330/93 **גאנץ נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין**, פ"ד נ(4) 221, 233 (1996); ראו גם אסף פורת "על הזכות לייצוג משפטי בהליכי משמעת – המקרה המיוחד של הדין המשמעתי בצבא" **משפט ועסקים** י"ז 469, 477 (תשע"ד)). זכות זו מוצאת ביטוי בסעיף 7(ג) לתקנון המשמעת של המרכז, המאפשר לסטודנט להופיע לדיון בעצמו, או כשהוא מיוצג בידי סטודנט אחר, או בידי עו"ד – הכל כפי בחירתו האישית. ואולם, לאחר שהודעה למערער זכותו לקבל ייצוג ללא עלות מנציגיה המסורים של אגודת הסטודנטים, והוא אף נועץ בהם טרם הדיון, הלה בחר מיוזמתו שלא להסתייע בהם או בעו"ד מטעמו – ולהגיע לדיון בפני הממונה בגפו. לא זו אף זו – הממונה הוא שדחק במערער מיוזמתו להגיע מיוצג לדיונים, ואף קבע דיון נדחה נוסף לשם כך. נציין בהערת אגב כי אף כפיית ייצוג נתפסת, בהקשר זה, כמעוררת "שאלות משפטיות סבוכות בנוגע להגדרת היחס שבין אוטונומיה הרצון... לניהול הוגן ויעיל של המשפט" (ע"פ 7335/05 **הסניגוריה הציבורית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.9.2005)), והימנעות ממינוי סניגור לנאשם נתפסה כמבטאת "הכרה באוטונומיה של נאשם להחליט בעצמו על דרך ניהול הגנתו" (ע"פ 5889/01 **נחום נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(5) 817, 825 (2005); ראו גם הדר דנציג-רוזנברג, יורם רבין ויריב נבון "התפתחויות במשפט הפלילי: חקיקה ושפיטה – סתירה או השלמה?" **דין ודברים** ו' 201, 221 (תשע"א)). מכל מקום, המערער החליט לקבל עצתו של הממונה מתוך שיקול דעת עצמאי, וכך גם באשר להחלטתו הראשונית שלא להגיע מיוצג לדיון הראשון שהתקיים בפני הממונה, ומשום כך, בהקשר זה, אין לו להלין אלא על עצמו.

22. במצב דברים זה, לא מצאנו כי יש מקום להתערבותנו בעונש שהושת על המערער. אשר על כן, דין הערעור להידחות.

החלטה זו תפורסם ללא פרטיו המזהים של הסטודנט.
ניתנה היום, כ"ב בטבת תשע"ז, 20 בינואר 2017.

מר אור קרבקי

ד"ר הלל סומר, יו"ר

פרופ' אורית טיקוצינסקי

Appeals Committee – The Interdisciplinary Center

Before: Dr. Hillel Sommer – Chairman
Prof. Orit Tykocinski – Committee Member
Mr. Or Karabaki – Committee Member

The Appellant: **Student A**
Represented by Adv. Iyhav Galgoly

vs.

The Respondent: **The Interdisciplinary Center Herzliya**
Represented by Ms. Orly Shaked – Chief Complainant

Appeal Concerning the Decision of the Disciplinary Officer Adv. Shelly Malka
given in the Disciplinary File 31/2016 on September 25, 2016.

Date of the Session: October 31, 2016

Decision

1. Before this Committee is an appeal on the verdict given by the Disciplinary Officer in which the punishment imposed on the Appellant included suspension for one year from academic studies, disqualification of the course and conditional expulsion for eternity if the Appellant commits an offense involving academic dishonesty, deceit or cheating.
2. Based on his admission of cheating on a homework assignment the Appellant was convicted under clause 2(d) of the Disciplinary Regulations of the Interdisciplinary Center.
3. According to the facts detailed in the complaint when the Appellant was in his third year of studies in a course in Law and Business Administration he was required to submit a practical summary paper, which constituted 32% of the final grade in a course. After failing the course the Student requested from the Lecturer to submit a revised assignment which would enable him to pass the course and the Lecturer agreed and allowed him to submit a revised paper as well as two revised exercises which the Student was supposed to submit during the course and this was due to extraordinary family reasons and this is not the appropriate place to detail them. The problem is that when checking the corrected paper the Lecturer discovered that the Appellant copied extensive parts from another paper submitted in the course several years ago.

The Hearing Before the Officer

4. The Disciplinary Officer held two hearings in the matter of the Appellant – where in the first hearing the Appellant appeared without representation and that was after he consulted with

Student Union Representatives and chose not to use their help and in the second hearing in light of the Disciplinary Officer's recommendation the Appellant was represented by Mr. Ofir Garber on behalf of the Student Union.

5. After hearing the testimony of the Lecturer and presentation of the evidence in the file, the Appellant admitted that he used an academic paper which he found on the internet but he insisted that his work was the result of his own personal thought and effort and that he spent hours organizing and drafting the arguments and the conclusions, which was also based on the work that he found. Throughout the hearing the Appellant continued to claim that to his best understanding and perception he did not do anything that is wrong.
6. In light of the Appellant's admission of using the paper which he found on the Internet and after the Disciplinary Officer discovered that there were extensive parts copied from the paper that he found, the Disciplinary Officer convicted the Appellant of the offense of which he was accused – cheating on a homework assignment.
7. As for the question of punishment, the representative of the Respondent informed the Disciplinary Officer that the Appellant had already been brought before the Disciplinary Authorities after he was found cheating on an exam in an academic course. In contrast the Student Union Representative noted the unique family circumstances of the Appellant and the fact that the punishment of suspension would have an effect on the Appellant's professional future who was supposed to begin his apprenticeship in a law office at the end of the upcoming academic year.
8. After taking these considerations into account the Disciplinary Officer related to the protected values that were harmed by the offense committed, to the circumstances of the act, and to the policy concerning the punishment customary in these cases. The Disciplinary Officer related to the circumstances for severity in this case including: the lack of internalization of the severity of the Appellant's act, the Appellant's conviction of an earlier offense of academic dishonesty and the fact that the submission of the corrected assignment was done while the Lecturer took into consideration the personal circumstances of the Appellant. In the end the Disciplinary Officer examined the policy of punishment for offenses under similar circumstances and emphasized that in offenses of this type the policy of punishment is severe. Based on these considerations the Disciplinary Officer imposed on the Appellant the punishment detailed in paragraph 1 above.

Arguments for Appeal and the Response of the Respondent

9. During the hearing before us the representatives of the Appellant claimed that the Disciplinary Officer imposed punishment that deviated from the appropriate punishment under the circumstances of this case and thus asked to reduce the punishment with emphasis on cancellation of the punishment of suspension.
10. In his opinion the Disciplinary Officer was mistaken when he determined the appropriate punishment in the case of Appellant and that is because he did not give enough weight to his special personal circumstances. He also claimed that the fact that the Appellant was not represented during the first hearing harmed his defense and prevented him from raising arguments which could assist him and the lack of representation inter alia resulted in the severity of the punishment. In addition it was argued that not enough weight was given to the implications of the punishment on the professional future of the Appellant – with emphasis on the postponement of

the start of his apprenticeship in the law office to which he was accepted. The Appellant himself did not ask to add anything to the arguments of his representative.

11. The representative of the Respondent on the other hand claimed that the appeal should be rejected. In her opinion the punishment imposed on the Appellant encompasses the exaggerated considerations of the personal circumstances of the Appellant and only because of these considerations more lenient punishment was imposed than in cases like these. She also argued that there was reason to be even more severe with the Appellant in light of the fact that he was already convicted by the Disciplinary Authorities, for cheating on an exam – an offense that expresses, like the current offense, academic dishonesty.

Discussion and Decision

12. After reviewing the Disciplinary Officer's conviction of the Appellant and after hearing the parties before us, we gave our decision to reject the appeal without providing reasons on November 6, 2011, due to the start of the academic year at the time and the desire to provide the Appellant the certainty concerning his situation during the academic year. In our decision we stated that the reasons would be given separately, and below are the reasons.
13. It is a well-known rule that the Appeal Committee does not intervene in the severity of the punishment determined by the Disciplinary Officer except in extraordinary cases in which the punishment has greatly deviated from the level of the punishment customary in similar cases (see the Appeal of **Disciplinary Case 6/2015** dated December 6, 2015, the **Appeal of Disciplinary Case 10/2015** dated September 24, 2015, CrA 7659/15 **Ronny Zerer Harush vs. The State of Israel** (published in Nevo 20.4.2016)). As a rule, the Appeals Committee must demonstrate restraint in its intervention in the Disciplinary Officer's decisions. This mainly stems from the fact that the Disciplinary Officer is "in charge of disciplinary matters" (clause 1 of the Disciplinary Regulations) and he has the communal authority to determine and enforce disciplinary policy at the Interdisciplinary Center. As the individual "in charge of disciplinary matters" the Disciplinary Officer is directly exposed to the facts of each case (and in regard to this matter he has the authority to interrogate the accused students and witnesses at the hearing), to trends and complaints in regard to the disciplinary field at the Interdisciplinary Center and to requests of enforcing discipline (for instance from the Student Union). Therefore it is the role of the Disciplinary Officer to fortify and enforce disciplinary patterns in accordance with the disciplinary policy of the Interdisciplinary Center, which he believes should be promoted in the framework of his role. Thus, if it is the goal of the Interdisciplinary Center, as a small scale social, humane and educational community, to promote certain behavioral values, it is the role of the Disciplinary Officer to enforce them and we cannot destroy his role as the individual in charge of discipline by exchanging his discretion with our discretion. This is logically obvious and apparent from the fact that the Appeals Committee is not the superior administrator in charge of discipline.
14. Nonetheless, there is no doubt that within the quasi-judicial role of the Disciplinary Officer when deciding with reference to the rights of the student it is his duty to act fairly and justly without prejudice, without arbitrariness, while strictly adhering to natural justice, acting reasonably and in accordance with the authority vested in him; these aspects will be vigorously examined by the Appeals Committee. Furthermore, due to the wider composition of the Appeals Committee and its referring only to the punishment of actual suspension which is especially severe, the Committee will remain open to discussion as much as possible while taking into consideration the individual

circumstances of the student appealing and delicately balancing this with the goals and image of the Interdisciplinary Center, the goal of the disciplinary hearing at the Interdisciplinary Center and the communal status of the Disciplinary Officer as the authority directly entrusted with disciplinary matters.

15. And from the general to the specific, we believe that the case before us does not fall within the cases that justify intervention in the Disciplinary Officer's decision as shall be clarified below.
16. The Appeals Committee has more than once maintained that the punishment policy for offenses of academic dishonesty must be severe enough to express the significant damage caused to the academic integrity of the institute, the inequality caused by acquiring an unfair advantage over the other students and the public interest in deterring potential offenders.
17. In the case before us, seemingly there is no need to expand on the severity of the actions of the Appellant, who attempted to attain academic entitlement by means of submitting an assignment in which most of it was copied while misrepresenting it as though the assignment is his own work. It should be noted that he did this after receiving an opportunity from the Lecturer, which goes way beyond the letter of the law, to correct the work in order to receive a passing grade in the course and that is while taking into consideration the Appellant's difficult personal circumstances. To this we add the conclusion of the Disciplinary Officer that the Appellant did not internalize the severity of his actions and the picture that is depicted in the protocol and the hearings held before the Disciplinary Officer – showing that the Appellant insists that he did nothing wrong – and even dared to accuse the Lecturer of not discovering that he copied on the first assignment he submitted.
18. It is important to once again emphasize that the Appellant was convicted in the past of an offense of dishonesty for which he was suspended from studies for one semester. The Student was convicted of committing a disciplinary offense and especially when it is the same type of offense and he was suspended for it, he should have thought twice and even more than that before deciding to commit, after planning, with sophistication and cunningness, similar offenses.
19. In this appeal the Appellant has not claimed that the punishment deviates from the policy of punishment which is common in offenses of the type he was convicted. Nonetheless, according to the Appellant's claims the Disciplinary Officer did not give proper weight to the considerations to his benefit before giving his decision and thus the punishment was overly-severe. We cannot accept the arguments of the Appellant in this regard.
20. We believe that the Disciplinary Officer gave proper weight to the considerations which were to the benefit of the Appellant including his contribution and community service on campus. The fact that he completed his studies and the fact that he will be moving to the United States of America in order to promote the business enterprise which he established with peers were taken into consideration by the Disciplinary Officer and resulted in imposing punishment on the Appellant within the accepted scope of the punishment – and that is sufficient to reject his argument that the Disciplinary Officer did not sufficiently take into consideration the circumstances for leniency (see for instance **Disciplinary file 16/2016** and **Disciplinary file 23/2016**).

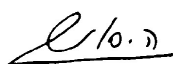
21. In reference to all the other reservations of the Appellant we did not find cause to be more lenient in his punishment. Nonetheless the entitlement of every person to be represented by a representative at his discretion" is a basic right, which realizes the freedom bestowed to him to appoint a representative for himself as he pleases" (HCJ 1437/02 **The Association for the Rights of the Citizen in Israel vs. The Minister of Internal Security**, Judgements 58(2), 746, 761 (2004)), and limitation is considered as harming the "autonomy of personal desire" that is currently anchored in the "constitutional protection of a person's honor" (HCJ Ganz V. The District Committee of the Israel Bar Association, Judgements 50(4), 221, 233 (1996); see also Assaf Porat "The Right to Legal Representation in Disciplinary Proceedings – The Special Case of Disciplinary Hearing in the Army" **Law and Business** 17, 469, 477 (5774)). This right is expressed in clause 7(c) of the Disciplinary Regulations of the Interdisciplinary Center, which allows a student to appear before the hearing by himself or represented by another student or by a lawyer – according to his personal choice. However, after notification to the Appellant of his right to have representation at no cost from the devoted representatives of the Student Union, and after he even consulted with them before the hearing, he chose at his initiative not to use their assistance or the assistance of a lawyer on his behalf and to appear before the Disciplinary Officer by himself. Not only that, the Disciplinary Officer is the one who pushed the Appellant at his initiative to come to the hearings with representation and even set an additional hearing for that purpose. We shall note as a side note that forcing representation is perceived in this context as arousing "complex legal questions concerning the definition of the relationship between the autonomy of will ... and fair and efficient legal proceedings" (CA 7335/05 **The Public Defender's Office vs. The State of Israel** (published in Nevo, September 15, 2005)) and avoidance of the appointment of a public defender for the accused is perceived to express "recognition of the autonomy of the accused to decide for himself regarding his defense" (CA 5889/01 **Nahum vs. The State of Israel**, Judgements 59(5), 817, 825 (2005), see also Hadar Denzig-Rosenberg, Yoram Rabin and Yariv Navon "Developments in Criminal Law: Legislation and Judicial – Contradiction or Supplement?" **Controversy** 6, 201, 221 (5771)). In any case, the Appellant decided to take the advice of the Disciplinary Officer at his own discretion, as in his initial decision to come to the hearing held before the Disciplinary Officer without representation and thus, in this context he has no one to blame but himself.
22. Consequently, under the circumstances, we did not find reason to intervene in the punishment imposed on the Appellant. Thus the appeal is rejected.

This decision shall be published without details that identify the student.

Given today, January 20, 2017.

Prof. Orit Tykocinski

Dr. Hillel Sommer, Chairman

Mr. Or Karabaki